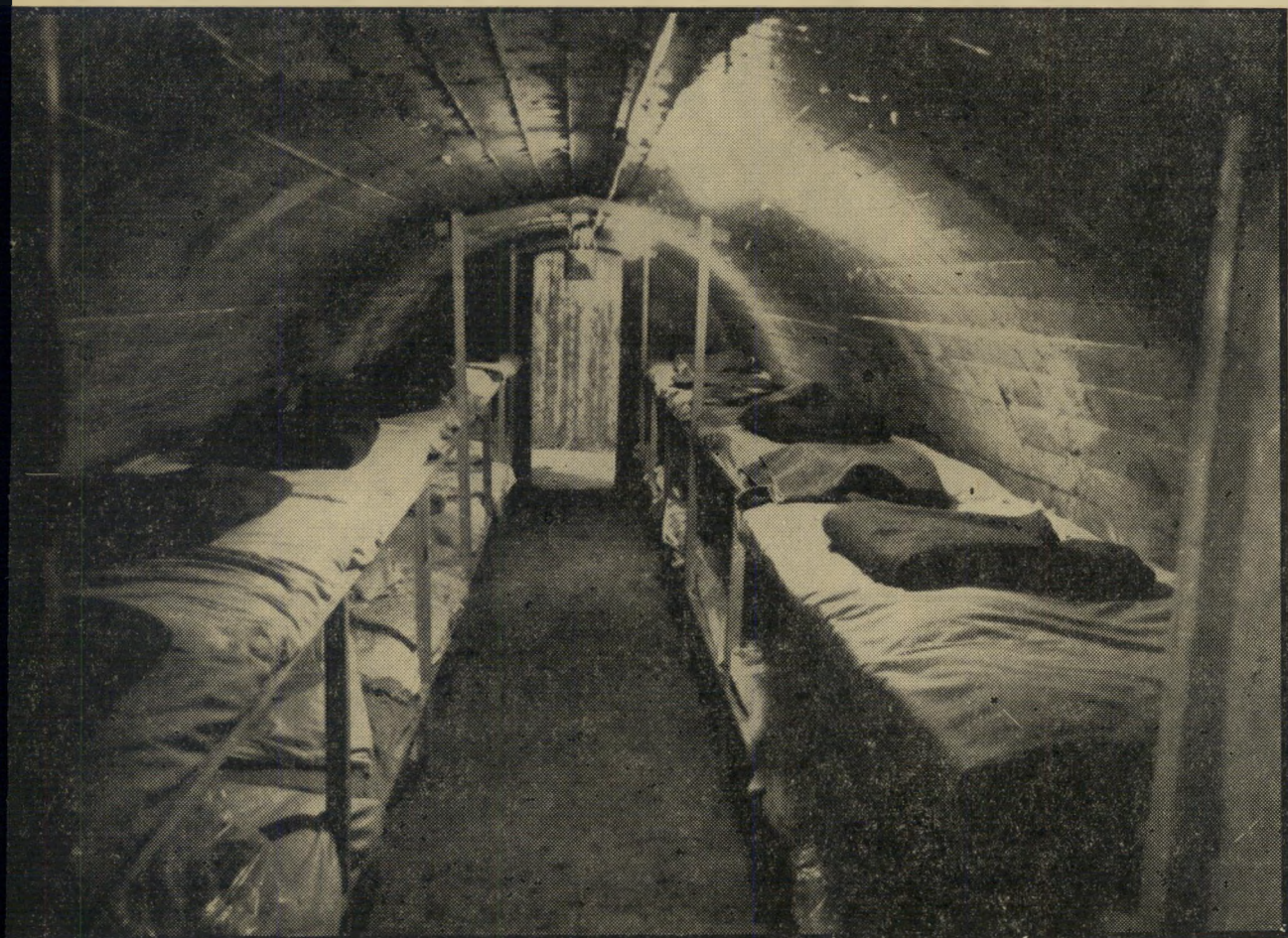

כשהאזרחים הופכים לחיילים – קורים בארץ כל מיני

כל הארץ חזית

חיל בחופשה
חובק את נער רתום בריקוד שקט בדיסקוטק תל-אביבי. הוא היה יוצא-ידו פן, כי מרבית החיילים היו רחוקים מהעיר.

אינם יודעים כמעט מה זה לשבת בתוך מיקלטיס, כי מזה עשר שנים היה הגבול הדרומי שקט. השבוע היו המיקלטיס מוכנים ומצויידים בכל הדרוש לקלוט את הילדים — ברגע שתתחיל המלחמה.

רצועת עזה
אינה מושג גיאוגרפי. היא מתחילה איפה שהקומביין גמר לקצור אתמול, תחת עינו הפקודה של מישמר צבאי. ילדי קיבוץ ארז הקטנים

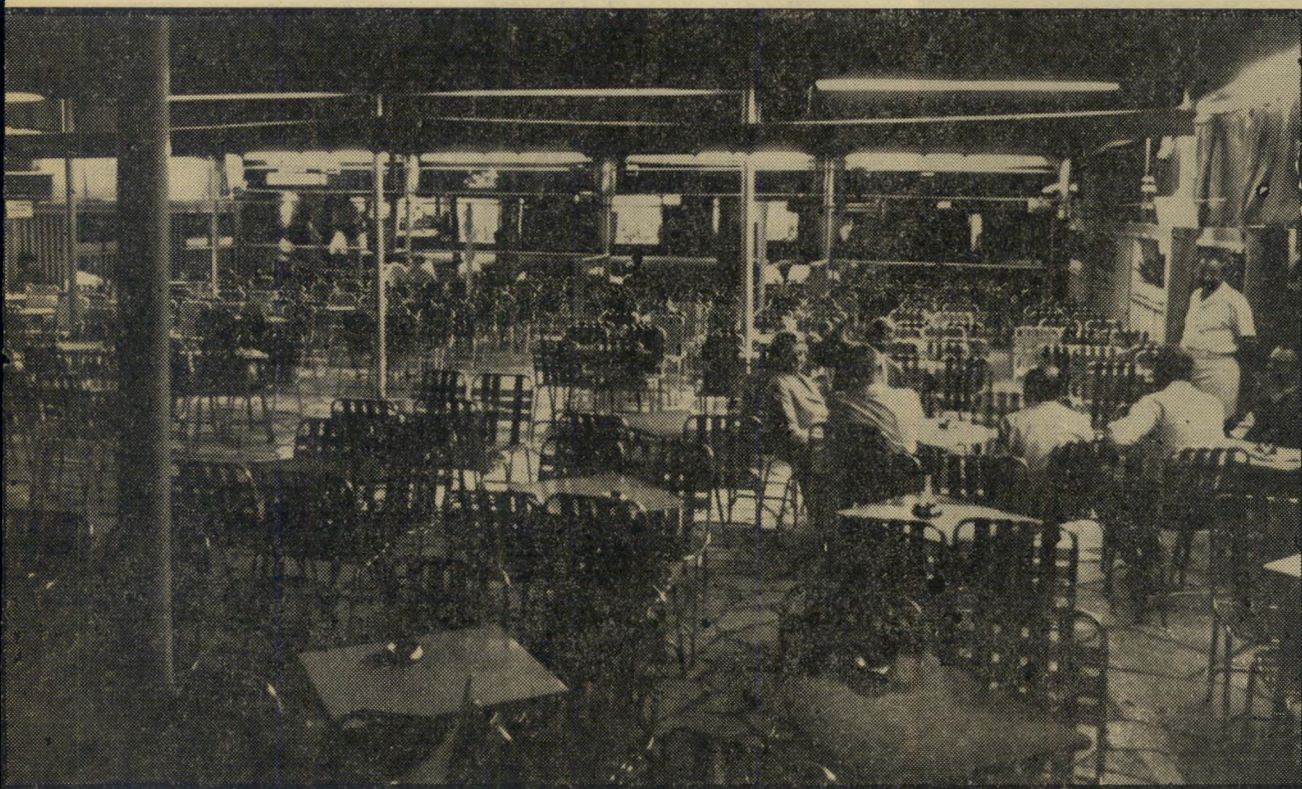

הקיבוצנים ברגיעה

לצידו חברתו, והעוזר. רבים מחברי המשק גויסו, הנוותרים משתדלים לבצע את העבודות.

כ ל פינה — והסיפור שלה. כבר יהושע, למשל, אחד מבני המושב, צנחן ב' מילואים, יצא במשך שבוע ימים לעבודה ב' שדה, עם מכשיר-קשר על הגב. את המכשיר השני השאיר אצל אשתו, כדי שאם יקראו לו לצבא היא תוכל להודיע לו על כך מיד.

ומהעמק — לדרום. בקיבוץ ארז התחילו כבר בקטיף הפרי. סטודנטים שבאו מ' ירושלים ממלאים את מקום המגויסים וה' תיירים שעזבו את הארץ. שון ארמסטרונג, ג'ינג'י, רחב, מזוקן ויחף, לא עוב. הוא אמנם גושא דרכון בריטי, אבל הוא איירי. והאירים לא אוהבים לקבל פקודות מהאנ' גלים. הוא הגיע לקיבוץ לפני חמישה חור'

או ארבע לקוחות. בקפה הסמוך, כסית, הונהג קיצוב בסוכר: אין מגישים יותר משקיק אחד לכוס תה. חנויות רבים נסגרו. בעליהם לא הספיקו אפילו לתלות מודעה על הדלת, כי העסק נסגר. "לרגל המצב".

רחוב דיזנגוף
משתרע דומם וכמעט-חשוך. הקפה הסואן ביותר, שהפך לסמל של הרחוב הנוצץ, קפה רחל, מיותר. בחצר הגדולה יושבים רק שלושה